

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci

žalobkyně: **U. spol. s r. o., IČO: x**
sídlem
zastoupená JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem
sídlem Karlovo náměstí 559/28, Praha 2

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

za účasti osob zúčastněných na řízení:

1. **G.N., s.r.o., IČO:**
sídlem X
zastoupena Mgr. Kamilem Stypou, advokátem
sídlem Rubešova 162/8, Praha 2
2. **S. N.**
bytem X
3. **A. N.**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2016, č. j. 024488/2016/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 12. 4. 2016 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2016, č. j. 024488/2016/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Veltrusy (dále jen „stavební úřad“) ze dne 8. 7. 2015, č. j. 02783/15/MHo (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byla na žádost první osoby zúčastněné na řízení (dále jen „žadatelka“) umístěna stavba rekonstrukce stanice katodické ochrany Všestudy na pozemcích p. č. xxx v k. ú. V. u V. (dále jen „stavba“).
2. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval námitkou žalobkyně, že žadatelka stavebnímu úřadu nepředložila doklady podle § 86 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů („stavební zákon“), ani souhlas žalobkyně jakožto vlastníka dotčeného pozemku. Žalovaný uvedl, že podle § 86 odst. 3 stavebního zákona nemusí stavebník předložit souhlas vlastníka dotčeného pozemku, lze-li jej vyvlastnit. Vyvlastněním se podle § 2 písm. a) zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vyvlastnění“) rozumí i odnětí práva odpovídajícího věcnému břemenu. Stavba je součástí nebo příslušenstvím distribuční soustavy ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) bodu 1. zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“). Ustanovení § 56 odst. 2 energetického zákona pak umožňuje v krajním případě proti vůli vlastníka dotčeného pozemku zřídit věcné břemeno umožňující jeho využití k provozování distribuční soustavy. Pozemek žalobkyně lze tedy za účelem zřízení stavby vyvlastnit a žadatelka proto nemusela doložit souhlas žalobkyně.
3. Žalobkyně v žalobě namítla, že napadené rozhodnutí je neúplné, neboť jí nebylo vysvětleno, jakou povahu má stavba – zda je příslušenstvím nebo součástí věci, zda se jedná o plynárenské zařízení či obecně o objekt energetické soustavy.
4. Dále žalobkyně namítla, že stavba není plynárenským zařízením podle § 2 odst. 2 písm. b) energetického zákona. Toto ustanovení je taxativní povahy a není v něm zmínka o stanici katodické ochrany či o „R. S.“, jak byla stavba nazvána. Není především obsažena v § 2 odst. 2 písm. b) bodech 8. a 12., jimiž v odůvodnění svého rozhodnutí argumentoval stavební úřad. Správní orgány nesprávně na věc analogicky aplikovaly zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon elektronických komunikací“), neboť ten se zabývá odlišnou problematikou.
5. Žalobkyně konečně namítla, že žalovaný nesprávně interpretoval § 86 odst. 2 a 3 stavebního zákona. Podle názoru žalobkyně sice nemusí stavebník předkládat souhlas vlastníka dotčeného pozemku, lze-li jej vyvlastnit, ale stále musí předložit smlouvu či

jiny

doklad

o tom, že na tomto pozemku může stavbu realizovat. Stavebník musí zahájit řízení o vyvlastnění pozemku a získat rozhodnutí správního orgánu, které bude následně představovat titul k realizaci stavby na pozemku nesouhlasícího vlastníka. Do té doby musí být územní řízení přerušeno. V daném případě totiž stavba žadatelky nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení, nic tak žadatelce nebrání v její faktické realizaci bez souhlasu žalobkyně.

6. Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že stavba je součástí distribuční soustavy podle § 2 odst. 2 písm. b) bodu 1. energetického zákona, neboť jako stanice katodické ochrany zajišťuje aktivní protikorozi ochranu vysokotlakých plynovodů. Součástí distribuční soustavy podle tohoto ustanovení jsou přitom i související technologické objekty. Dále uvedl, že samotné územní rozhodnutí o umístění stavby ještě neumožňuje stavbu provést na cizím pozemku.
7. Žalobkyně v replice doručené soudu dne 9. 12. 2016 shrnula svou žalobní argumentaci. Dále uvedla, že otázka, zda lze pozemek žalobkyně vyvlastnit je otázkou předběžnou podle § 57 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Je o ní oprávněn rozhodnout pouze příslušný vyvlastňovací úřad, což je podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o vyvlastnění obecní úřad s rozšířenou působností. Tím byl v této věci Městský úřad Kralupy nad Vltavou. Stavební úřad nebyl oprávněn tuto otázku posoudit, neboť měl postupovat podle § 57 odst. 1 písm. a) nebo b) správního řádu.
8. Žadatelka jako první osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě uvedla, že je držitelem licence na distribuci podle § 3 energetického zákona mj. pro katastrální území Všetudy a je provozovatelem distribuční soustavy ve smyslu tohoto zákona. Na základě rozhodnutí o umístění stavby předmětnou stavbu realizovala a poté stavební úřad vydal kolaudační souhlas s jejím užíváním ze dne 7. 12. 2016, č. j. MUV-4707/2016/MHo. Žadatelka souhlasí s názorem, že stavba je součástí distribuční soustavy. Z § 2 odst. 2 písm. b) bod 1 energetického zákona plyne, že součástí distribuční soustavy jsou i související technologické objekty. Potřeba instalace systému protikorozi ochrany přitom vyplývá z příslušných technických norem. Tento systém patří neoddelitelně k plynárenskému zařízení a slouží jako technické opatření zajišťující bezpečné uložení a provoz plynárenských zařízení. Žadatelka dále uvedla, že nesouhlasí s názorem, že každý žadatel o umístění stavby je povinen k žádosti připojit doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo smlouvu či doklad o právu provést stavbu. Na daný případ totiž dopadá § 86 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož tato povinnost neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit. Žadatelka dále doplnila, že dne 28. 6. 2016 uzavřela s žalobkyní smlouvu o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene a následně dne 3. 10. 2017 smlouvu o zřízení věcného břemene, jehož předmětem je zřízení a provozování stavby na pozemku žalobkyně. Věcné břemeno bylo zapsáno do katastru nemovitostí s právními účinky dne 25. 10. 2017. Závěrem žadatelka navrhl, aby soud žalobu zamítl a přiznal jí náhradu nákladů řízení.
9. Žadatelka k prokázání svých tvrzení navrhl provedení důkazu výpisem z obchodního rejstříku žadatelky, kolaudačním souhlasem s užíváním stavby, smlouvou o smlouvě

budoucí o zřízení věcného břemene a výpisem z katastru nemovitostí. Soud však veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení věci zjistil z obsahu správního spisu, a proto shledal provedení žadatelkou navržených důkazů nadbytečným.

10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně je vlastníkem pozemku p. č. x v k. ú. V.
u V. Žadatelka požádala dne 18. 2. 2015 o vydání rozhodnutí o umístění stavby nazvané jako „R. S. V.“ na pozemcích p. č. xxx v k. ú. V u V.. V žádosti uvedla, že s odkazem na § 86 odst. 3 stavebního zákona nepřikládá doklad o majetkoprávním titulu k těmto pozemkům, a že probíhá jednání s vlastníky dotčených pozemků. Podle projektové dokumentace stavba spočívá v rekonstrukčních pracích, při nichž bude provedeno nové umístění komponent některých částí stanice katodické ochrany Veltrusy. Stávající zařízení má být demontováno a jeho vnitřní technologie bude přemístěna do nového kiosku na pozemku regulační stanice plynu Veltrusy. Účelem stavby je zajištění aktivní protikoroze ochrany vysokotlakých plynovodů v této oblasti.
11. Stavební úřad oznámil přípisem ze dne 1. 6. 2015, č. j. 02204/15/MHo, zahájení územního řízení. Žalobkyně v podání ze dne 8. 6. 2015 namítla, že je výlučným vlastníkem pozemku p. č. x a že žadatelka nemá žádné věcné či obligační právo, které by ji k provedení stavby opravňovalo. Žalobkyně neposkytla ani souhlas se stavbou. Rozhodnutím ze dne 8. 7. 2015, č. j. 02783/15/MHo, stavební úřad rozhodl o umístění stavby. K námitce žalobkyně uvedl, že stavba je plynárenským zařízením ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) bodu 8. energetického zákona. Podle § 59 odst. 2 energetického zákona lze pro účely takové stavby vyvlastnit dotčené pozemky. Podle § 86 odst. 3 stavebního zákona tedy žadatelka nemusela předložit ani souhlas žalobkyně ani jiný doklad o oprávnění na pozemku žalobkyně stavbu provést.
12. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž uplatnila totožnou námitku, a dále namítla nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Žadatelka ve vyjádření k odvolání uvedla, že stanice katodické ochrany slouží ke katodické ochraně plynovodu, konkrétně proti působení vlivu koroze na kovový plášť. Je součástí plynárenské distribuční soustavy ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) bodu 1. energetického zákona jakožto související technologický objekt. Poukázala k tomu na dokument vydaný v listopadu 2014 Ministerstvem pro místní rozvoj, nazvaný jako „Aktualizovaná metodická pomůcka pro oblast výkladu pojmů v plynárenství a vztahu mezi zákonem č. 458/2000 Sb., energetický zákon a zákonem č. 183/2006 Sb., stavební zákon“ (dále jen „metodická pomůcka MMR“), který k vyjádření doložila. Z tohoto dokumentu vyplynulo, že katodická ochrana je systém protikoroze ochrany ocelových potrubí vloženým proudem cizího zdroje napětí nebo galvanickými anodami. Stanice katodické ochrany je zařízení, které je tvořeno zdrojem stejnosměrného napětí umístěného zpravidla v prefabrikovaném objektu, rozvodem stejnosměrného proudu a uzemňovací anodou.
13. Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 2. 2016, č. j. 024488/2016/KUSK, odvolání žalobkyně zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.
14. Během ústního jednání dne 27. 2. 2018 účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalovaná mimo to poukázala na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2016, č. j.

46 A 42/2014 – 84, (dostupný na www.nssoud.cz) v němž se soud zabýval obdobně jako v této věci přezkumem rozhodnutí o umístění stavby stanice katodické ochrany plynovodu. Druhá osoba zúčastněná na řízení uvedla, že stanice katodické ochrany byla dříve umístěna na jejím pozemku. Tato stavba byla odstraněna a namísto ní byla vybudována nová na pozemku žalobkyně. Přes její pozemek vede v současné době pouze vedení, své nároky však již s žadatelkou za součinnosti se stavebním úřadem vypořádala. Závěrem druhá osoba zúčastněná na řízení požádala o přiznání náhrady za cestovné vynaložené v souvislosti s cestou k soudu a zpět.

15. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona „[k] žádosti o vydání územního rozhodnutí žadatel připojí doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn; tyto doklady se připojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem.“
17. Podle § 86 odst. 3 stavebního zákona „[j]estliže žadatel nemá vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit.“
18. Podle § 2 odst. 2 písm. b) bodu 1. energetického zákona se v plynárenství pro účely tohoto zákona rozumí distribuční soustavou „vzájemně propojený soubor vysokotlakých, středotlakých a nízkotlakých plynovodů, plynovodních přípojek ve vlastnictví provozovatele distribuční soustavy a souvisejících technologických objektů, včetně systému řídicí a zabezpečovací techniky a zařízení k převodu informací pro činnosti výpočetní techniky a informačních systémů, který není přímo propojen s kompresními stanicemi a na kterém zajišťuje distribuci plynu držitel licence na distribuci plynu; distribuční soustava je zřizována a provozována ve veřejném zájmu.“
19. Podle § 59 odst. 2 energetického zákona „[p]rovozovatel distribuční soustavy je povinen zřídit věcné břemeno umožňující využití cizí nemovitosti nebo její části pro účely uvedené v odstavci 1 písm. e), a to smluvně s vlastníkem nemovitosti; toto neplatí, pokud vlastníkem dotčeného plynárenského zařízení není provozovatel distribuční soustavy; v takovém případě plní tuto povinnost vlastník plynárenského zařízení. V případě, že vlastník není znám nebo není určen nebo proto, že je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný nebo nedošlo k dohodě s ním a jsou-li dány podmínky pro omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě podle zvláštního právního předpisu, příslušný vyvlastňovací úřad rozhodne na návrh provozovatele distribuční soustavy o zřízení věcného břemene umožňujícího využití této nemovitosti nebo její části.“
20. Žalobkyně nejprve namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť v něm nebyla vysvětlena povaha stavby. Soud této námitce nemůže přisvědčit. Lze uvést, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu může spočívat v nedostatku důvodů, anebo v jeho nesrozumitelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí se primárně týká nedostatků

odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, jehož náležitosti vyplývají z § 68 správního řádu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se bude jednat zejména tehdy, pokud z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí nebo jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení.

21. Soud považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné. Úvahy žalovaného nejsou sice vedeny snadno srozumitelným způsobem, neboť žalovaný nadbytečně odkazuje na ve věci irelevantní právní předpisy (občanský zákoník a zákon o elektronických komunikacích), z odůvodnění je ale přesto patrná jejich základní linie. Je zřejmé, že žalovaný stavbu považoval za distribuční soustavu podle § 2 odst. 2 písm. b) bodu 1. energetického zákona. Následně vycházel z § 59 odst. 2 energetického zákona, z něhož dovodil, že pro takovou stavbu by v krajním případě mohl být pozemek žalobkyně vyvlastněn (resp. nuceně omezeno vlastnické právo k němu zřízením věcného břemena), což znamená, že podle § 86 odst. 3 stavebního zákona souhlas žalobkyně nemusel stavební úřad vyžadovat. K obdobnému závěru, byť za účinnosti starší právní úpravy dospěl zdejší soud i v rozsudku ze dne 30. 8. 2016, č. j. 46 A 42/2014 – 84, na který poukázala žalovaná. Námitku nepřezkoumatelnosti proto soud shledal nedůvodnou.
22. Žalobkyně dále namítla, že stavba nespadá pod žádný z pojmů definovaných v § 2 odst. 2 písm. b) energetického zákona. S touto námitkou se soud neztotožňuje. Je sice pravda, že stanice katodické ochrany není v tomto ustanovení výslovně uvedena, podle výše citovaného § 2 odst. 2 písm. b) bodu 1. energetického zákona je však distribuční soustavou v plynárenství míněn „vzájemně propojený soubor [...] plynovodů [...] a souvisejících technologických objektů, včetně systému řídicí a zabezpečovací techniky [...]“. Podle projektové dokumentace stavba slouží k zajištění aktivní protikoroze ochrany vysokotlakých plynovodů v příslušné oblasti. Její účel tak přímo souvisí s provozem těchto plynovodů, konkrétně k jejich ochraně před korozí. Stavbu proto lze považovat za jeden ze souvisejících technologických objektů.
23. Uvedené potvrzuje i metodická pomůcka MMR, která obecně řadí systém katodické ochrany (včetně stanice, která je jeho součástí) pod pojem distribuční soustavy jakožto související technologický objekt. Totéž plyne i z komentářové literatury k tomuto ustanovení energetického zákona: „Součástí distribuční soustavy jsou dále související technologické objekty. Jejich výčet právní předpis neobsahuje. Jedná se např. o regulační stanice, odorizační stanice, trasové uzávěry, systémy protikoroze ochrany (katodická ochrana), čístačky, chráničky, orientační sloupky, propojovací objekty, izolační spoje atd.“ (srov. Eichlerová, K. a kol. *Energetický zákon: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016; zvýraznění doplněno soudem). Závěr žalovaného, že stanice katodické ochrany je distribuční soustavou, pro jejíž účely lze podle § 59 odst. 2 energetického zákona vyvlastnit odpovídající věcná práva k pozemku žalobkyně, byl tedy správný.
24. K související námitce, že správní orgány nesprávně aplikovaly zákon o elektronických komunikacích, je třeba uvést, že ani stavební úřad, ani žalovaný tento zákon v dané věci neaplikovali. Z jejich rozhodnutí je zřejmé, že jej pouze užíli pouze na podporu své argumentace, která však byla primárně založena na § 59 odst. 2 energetického zákona ve spojení s § 83 odst. 3 stavebního zákona. Správní orgány pouze poukázaly na podobnost s umístováním veřejných komunikačních sítí, neboť § 104 odst. 4 zákona o

elektronických komunikacích obsahuje obdobný vyvlastňovací titul jako § 59 odst. 2 energetického zákona. Soud proto shledal námitky žalobkyně nedůvodnými.

25. Žalobkyně konečně namítla, že žalovaný nesprávně interpretoval § 86 odst. 2 a 3 stavebního zákona, neboť podle jejího názoru, lze-li dotčenou nemovitosti vyvlastnit, musí stavebník v územním řízení doložit rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu jakožto právní titul k realizaci stavby. K této námitce lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 3. 2017, č. j. 6 As 231/2016 – 40 (všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz): „[S]tavební zákon i ostatní právní předpisy předpokládají, že v případě staveb, pro které lze vyvlastnit, se nejprve rozhoduje o jejich umístění v územním řízení. Teprve poté (pokud k žádosti o územní rozhodnutí nebyl předložen souhlas vlastníka pozemku) je možné vést řízení vyvlastňovací, jehož předmětem je úplné posouzení podmínek pro vyvlastnění dle § 3 – 5 zákona o vyvlastnění. Tyto závěry jsou podpořeny i výslovným zněním dotčených právních předpisů. Dle § 86 odst. 3 stavebního zákona ve vztahu k žádosti o územní rozhodnutí platí, že jestliže žadatel nemá vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit. Pokud by mělo být o vyvlastnění rozhodnuto již před vydáním územního rozhodnutí, nedávalo by žádný smysl v územním řízení posuzovat, zda lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit. Zákon by jednoduše uložil žadateli povinnost předložit v územním řízení předchozí rozhodnutí o vyvlastnění. Takto je ostatně koncipován § 18 odst. 3 písm. b) zákona o vyvlastnění, podle něhož je k žádosti o vyvlastnění třeba připojit územní rozhodnutí, vyžaduje-li jeho vydání pro daný účel vyvlastnění zvláštní právní předpis a není-li stavební úřad, který je vydal, současně vyvlastňovacím úřadem. V okamžiku podání žádosti o vyvlastnění tudíž musí žadatel disponovat pravomocným územním rozhodnutím. Pravomocné územní rozhodnutí tak představuje předpoklad pro následné zahájení vyvlastňovacího řízení, což potvrdil ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud (z aktuálních rozhodnutí např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016 – 83, nebo ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 As 294/2016 – 29).“ (Podtržení doplněno zdejším soudem).
26. Vzájemný vztah stavebního zákona a zákona o vyvlastnění je tedy přesně opačný, než se domnívá žalobkyně. Nejprve je vydáno územní rozhodnutí a až následně rozhoduje vyvlastňovací úřad o omezení vlastnických práv k dotčenému pozemku. Na tom nic nemění ani skutečnost, že stavba nemusí vyžadovat stavební povolení či ohlášení a lze ji tak z pohledu veřejného práva realizovat již na základě rozhodnutí o jejím umístění. Absence příslušného soukromoprávního titulu totiž brání stavebníkovi v postavení stavby na cizím pozemku. Taková stavba by sice byla povolená, nicméně z hlediska soukromoprávního neoprávněná (srov. bod 29 výše citovaného rozsudku NSS ze dne 22. 3. 2017, č. j. 6 As 231/2016 – 4; viz též § 1085 občanského zákoníku). Význam ustanovení § 86 odst. 2 písm. a) a odst. 3 stavebního zákona tak odpovídá jejich jazykové dikci: stavebník je povinen doložit doklad o právním titulu k provedení stavby; nemá-li jej, je povinen doložit alespoň souhlas vlastníka dotčeného pozemku, ledaže tento pozemek (resp. příslušné věcné právo) lze vyvlastnit. I poslední námitku žalobkyně proto soud posoudil jako nedůvodnou.
27. Soud dále konstatuje, že námitka, že stavební úřad měl při posuzování předběžné otázky vyvlastnění přednostně postupovat podle § 57 odst. 1 písm. a) nebo b) správního

řádu, kterou žalobkyně vznesla v replice k vyjádření žalovaného, byla uplatněna až po uplynutí lhůty pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Podle § 71 odst. 2 věty druhé s. ř. s. přitom lze rozšířit žalobu o další žalobní body jen v této lhůtě. Soud proto nemohl k takto uplatněné námitce přihlížet pro její opožděnost. Lze však konstatovat, že i kdyby tato námitka byla uplatněna včas, nemohl by ji soud s ohledem na shora uvedené závěry posoudit jako důvodnou, neboť stavební úřad je oprávněn v řízení o umístění stavby sám posoudit možnost vyvlastnění pozemku jako otázku předběžnou [§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu].

28. Závěrem soud dodává, že na posouzení věci nemohou mít žádný vliv okolnosti, které se týkají faktického provedení stavby, vzniku oprávnění k jejímu užívání a následného zřízení věcného břemene. Soud se proto těmito skutečnostmi, na které poukázala žadatelka ve svém vyjádření, nezabýval.
29. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která byla z procesního hlediska neúspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud tedy rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
31. Osoby zúčastněné na řízení podle § 60 odst. 5 s. ř. s. nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim nebyla soudem uložena žádná povinnost. Bylo jim pouze umožněno uplatňovat a hájit svá práva v řízení před soudem. Uplatnění těchto práv, včetně účasti na ústním jednání, však není jejich povinností. Osoby zúčastněné na řízení rovněž netvrdily žádné jiné skutečnosti hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení odůvodňovaly.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. února 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
předseda senátu